

KRATKOČASNIK

glasilo Osnovne šole Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2015/16, 2. maj 2016, številka 4, letnik V

Jelka Dornik Binder: Učitelj mora imeti rad vse otroke

Dan zdravja

Pregnali smo zimo

Življenje slepih

Zelen'ga Jur'ja vodimo ...

V pokrajini pesmi in sanj

Šolska knjižnica priporoča

Hlapec Jernej in njegova pravica

Nasmeh do ušes

KRATKOČASNIK, glasilo OŠ Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2015/16, 2. maj 2016, številka 4, letnik V

Odgovorna urednica: Tanja Drolec

Uredništvo: Barbara Grešak, Anemarie Hrastnik, Tina Vorina, Emrah Vejseloski, Lea L. Povšič, Alma P. Fajfer, Barbara Lokovšek, Tjaša Gradišnik, Tilen Pasarič, Manca Selič

Naslovnica: Alja Špec

Reklamni oglas: Klaudija Košenina

Didaktično gradivo je na voljo pod licenco
Creative Commons
Priznanje avtorstva- Nekomercialno-Deljenje
pod enakimi pogoji 2.5 Slovenija

Spletno objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško

INTERVJU Z ...

Učitelj mora imeti rad vse otroke

Tokrat smo na intervju povabili našo upokojeno šolsko pedagoginjo Jelko Dornik Binder. Pogovora smo se že vnaprej veselili, saj smo vedeli, da bo prijeten in sproščen, kakršna je tudi ona. Povedala je marsikaj zanimivega. Tudi to, da ji tudi v pokoju ni niti malo dolgčas.

Pred kratkim ste se upokojili. Običajen šolski vsakdan, prepleten z mladostnim živžavom, je najbrž zamenjalo bolj umirjeno vzdušje. Kako se počutite kot novopečena upokojenka? Kakšen je vaš običajen dan?

Kot upokojenka se počutim zelo dobro. V življenju sem si naredila vedno dan in teden »popolnoma poln«. Tako je tudi zdaj. Zanima me veliko stvari s področja kulture (vsesplošne kulture), literature, rekreacije, potovanj (po Sloveniji in izven nje). Da mi je lepo in da sem zadovoljna, si sama uredim. V življenju je človek sam svoje sreče kovač.

Kot šolska pedagoginja ste imeli veliko stikov z najrazličnejšimi ljudmi – s sodelavci, z učenci, njihovimi starši, različnimi strokovnimi službami izven šole ... Kaj vas je pritegnilo v ta poklic?

Kaj me je pritegnilo v ta poklic? Delo z mladimi, kjer se vedno dogaja in dogaja, kjer je vsak dan drugačen od prejšnjega, kjer se vsak problem rešuje na drugačen, svojstven način, kjer današnji dan ni enak včerajšnjemu, kjer je včasih kakšen problem zelo težak – vendar je z modrostjo, znanjem in s sodelovanjem rešljiv.

Ste kdaj obžalovali, da ste se odločili za ta poklic? Ste kdaj razmišljali, da bi ga prenehali opravljati in da bi počeli kaj drugega?

To pa nikoli. Res nikoli. Imela sem najlepši poklic. Prav zaradi tega dela z mladimi ... V šoli sem bila zelo zadovoljna. Pomagala sem učencem, staršem, učiteljem – skupaj smo reševali težave, ki so nastajale ... Učenci, starši in učitelji so čutili mojo pomoč in so mi bili hvaležni ter so to velikokrat tudi povedali. Pri reševanju problemov sem bila včasih bolj uspešna, drugič manj. Ampak takšno je življenje, enkrat ti da, drugič vzame.

Pri delu z ljudmi se zgodi marsikaj. Se morda spomnite kakšne prigode oz. dogodka, ki sta vam ostala še posebej v spominu? Zakaj?

Teh dogodkov je bilo v letih mojega službovanja zelo veliko. Ne vem, katerega bi dala v ospredje. Vedno sem vedela, da moram biti spoštljiva do učencev, in sicer do prav vseh, tudi do tistih, ki so

bili živahni. Predvsem s temi sem morala vedno vzpostaviti spoštljiv medsebojni odnos, ki je temeljil na zaupanju in sprejemanju drugačnosti. Na ta način sem pri teh učencih veliko dosegla. In lahko sem z njimi delala in tudi svetovala učiteljem pri delu z njimi ...

V približno štiridesetih letih službovanja – treba je omeniti, da ste bili od vsega začetka zvesti samo naši šoli – je šlo skozi vaše roke ogromno otrok. Vam je bil kdo morda še posebej pri srcu?

Vse tiste, ki so prihajali k meni v pisarno, ki so imeli takšne in drugačne težave, sem poslušala, se z njimi pogovarjala, jih tolažila, spodbujala, včasih bila do njih huda in jim jasno povedala, kaj so naredili narobe, jih pohvalila ... Poudariti moram, da je za uspešnost dela svetovalne službe v šoli zelo pomembno sodelovanje z učitelji. Svetovalna služba v šoli je lahko uspešna le, če sodeluje z razredniki in učitelji, ki učenca učijo ... Svetovalni delavci moramo biti v pomoč razredniku in učiteljem. Sami pa presodimo, kaj naprej povemo učitelju in razredniku, kar nam učenci povedo. Nikoli ne smemo izdati zaupanja učencev in staršev. To je zelo pomembno.

Med učenci ste bili zelo priljubljeni. Zanje ste vedno našli primerno besedo. Menite, da je za mladostnike bolje, če je učitelj strog ali ne? Katere vrline bi po vašem mnenju moral imeti dober učitelj?

Učitelj mora biti strog, a mora tudi vedeti, kdaj mora popustiti. Kot učitelj moraš imeti otroke rad, prav vse otroke ... Ne ene bolj, druge manj, tretje pa nič ... Učenci zelo hitro spoznajo učitelja. Učitelj se mora truditi, da je pravičen do vseh v razredu. Vsi učenci v razredu potrebujejo učitelja. Do učencev mora biti spoštljiv (le tako bodo učenci spoštljivi do njega) in iskren. Učitelj naj se trudi, da bo do vseh učencev pravičen in da ne bo učenčevega zaupanja kdaj izrabil. Pomembno se mi zdi, da je učitelj pozitivno naravnani, da se zna z učenci tudi pošaliti in nasmejati. V šoli, pri delu z mladimi, je treba vnesti pozitivno energijo.

Kot šolska pedagoginja ste orali ledino na področju svetovanja, preventivnih dejavnosti

in reševanja psiholoških ter socialnih vprašanj. Bili ste prva šolska pedagoginja za tedanjo občino Laško. Kako se spomnite tega obdobja? Kot šolska pedagoginja sem v občini Laško res orala ledino. Kar nekaj časa sem bila v osnovnih šolah v Laškem, Rimskih Toplicah in Radečah. Pred leti so namreč osnovne šole Radeče, Rimske Toplice in Laško spadale pod eno občino – to je Laško. In v občini Laško sem bila sama kot šolska pedagoginja. Dogovor je bil, da sem kot pedagoginja delala en dan v tednu v osnovni šoli v Radečah, en dan v Rimskih Toplicah in tri dni v Laškem. Moram povedati, da mi ta razporeditev nikakor ni odgovarjala. Ves čas sem čutila, da sem premalo časa v eni šoli, da primere le »površinsko tipam« in da se v posamezne probleme ne morem poglobit in jih reševati. Zaradi tega je bilo to obdobje dela zame zelo težko. Z delom nismo bili zadovoljni ne jaz in ne učenci, starši in učitelji, ki naj bi jim bila v pomoč. Je pa to obdobje kar nekaj časa trajalo. Potem sem le prišla v šolo v Laško in sem delala kot pedagoginja v matični šoli z vsemi podružnicami.

Poleg vsega omenjenega ste bili tudi članica strokovne skupine za vpeljevanje diferenciacije v slovenske šole. So bili na tem področju prvi koraki zelo težki?

V tem projektu sem sodelovala, ko sem bila kot pedagoginja zaposlena za en dan v tednu v osnovni šoli v Radečah. Ta projekt se je dogajal tam. Vanj so bili vključeni tudi nekateri učitelji – slavisti iz radeške osnovne šole – šolska psihologinja in dr. Milena Grmek Ivanušič z ljubljanskega pedagoškega inštituta, ki je projekt vodila. Projekt je bil zelo dobro sprejet na slovenski ravni in se je širil po slovenskih osnovnih šolah. Z omenjeno skupino smo ga večkrat predstavljali v slovenskem prostoru. Dolga leta je bila ta oblika temeljna oblika diferenciacije pouka v slovenskih osnovnih šolah.

Sprašujete me, če so bili ti koraki težki? Niso bili težki. Delo smo si zastavili – zastavili smo si cilj – in k temu smo težili. K uspehu projekta smo prispevali vsi. To je bilo skupinsko delo. V šoli se velikokrat poslužujemo skupinskega dela. Ljudje smo strokovnjaki vsak na svojem področju. In če

te nekdo poveže – si zastavi cilj – ga s skupno pomočjo, z delom vseh v skupini tudi dosežeš. Skupina se je dobivala vsak teden po pouku. Veliko smo delali ...

Odmevno vlogo ste imeli tudi pri uvajanju projekta sodelovalnega učenja. Kakšno se vam zdi stanje na tem področju danes?

Tudi to je bil projekt, v katerem sem sodelovala kot pedagoginja in je potekal pod vodstvom dr. Cirile Peklar z ljubljanske pedagoške akademije. V projektu smo sodelovali učitelji iz osnovne šole iz Laškega, šolska psihologinja in jaz kot pedagoginja. Projekt je trajal kar nekaj let in je bil zelo odmeven. Učitelji, ki so v njem sodelovali, skupaj s šolsko svetovalno službo, so se iz sodelovalnega učenja veliko naučili.

Kako je danes na področju sodelovalnega učenja v šoli? Razmišljam. Najbrž bi ga lahko bilo več. Mogoče bi bilo dobro, če bi se v šolah spet poglobili vanj. Je pa sodelovalno učenje primerno le pri učnih vsebinah, ki so primerne za delo v skupini. Mogoče bi bilo v tem času, v katerem živimo, še zlasti pomembno, da bi učence naučili, da delo skupine koristi vsakemu

posamezniku, uspeh posameznika pa popelje k uspehu skupine. Sam človek ne bo preživel. Vsi potrebujemo drug drugega. Od prav vseh v skupini se lahko učimo. Samo vsi skupaj bomo dosegli zastavljeni cilj – in to je pomembno, da učence naučimo.

Kot mentorica šolskega parlamenta ste učence spodbujali h kritičnem mišljenju in poudarjali lastno mišljenje. Gre za odliki, ki sta v današnjem času zelo čislani, a na žalost zelo redki ... Kaj je po vašem mnenju vzrok za to? Kaj bi morali narediti, da bi se to spremenilo?

Pri delu z učenci v šolskem parlamentu sem se od učencev zelo veliko naučila. Res sem jih spodbujala h kritičnemu mišljenju in zelo poudarjala njihovo lastno mišljenje. Pri delu s temi skupinami sem spoznala, kako bi se mi odrasli lahko od učencev več učili in naučili.. Samo zaupati jim moramo in jim dati možnost, da nam povedo. Pri delu izven pouka obstaja ta možnost, da spoznamo učence še drugače. Učence

sem sama povabila vsako leto k delu v parlamentu. Zame je bila zelo pomembna sestava skupine – bolj živahni, manj živahni, zelo razgledani, uporni, nesamozavestni učenci ... V tako heterogeni skupini so učenci lahko doživeli, kako smo si različni, kako eni vedo več na enem področju, drugi na drugem, kako vsi potrebujemo drug drugega. Kako razmišlja eden o določeni tematiki, kako razmišlja drugi. Vedno sem jih učila spoštovanja, da se niso posmehovali drug drugemu in da je vse tisto, kar smo se pogovarjali, ostalo med nami. Nekako sem jih učila življenja. V skupino so vsako leto zelo radi prihajali. Trudila pa sem se za čim bolj veselo in pozitivno ozračje v skupini.

Današnji šolski sistem se zagotovo razlikuje od nekdanjega. Kateri se vam zdi kakovostnejši? Ali je današnja usmeritev šolskega sistema v državi na splošno prava?

Zagotovo je velika razlika med današnjim časom in leti nazaj. Normalno je, da sta se tudi šola in njeno delovanje zelo spremenila. Prav je tako. Učenci so bolj sproščeni, odprti, več si dovolijo. Naloga učiteljev pa je, da jim postavljamo meje. Da jim nenehno postavljamo meje. Jim dopovedujemo, svetujemo, se z njimi pogovarjamo. Tudi starši bolj posegajo v šolo in njeno življenje. Tudi na tem področju je treba postavljati meje. Do kod naj posegajo? Samo z velikim znanjem o medsebojni komunikaciji, medosebnih odnosih, s stalnim izpopolnjevanjem na tem področju, s spoštljivim in primernim odnosom do učencev in staršev zadevo lahko peljemo v pravilno smer. Znanja o medsebojni komunikaciji, medosebnih odnosih, empatiji se mi zdijo pomembna za dobro in kakovostno življenje. Ta znanja bi morala podajati učencem tudi šola. Učence bi morali bolj učiti za življenje. Za življenje, kjer bomo bolj spoznavali sebe, svoje bližnje, svojo okolico, tudi socialno problematiko, za življenje sobivanja z drugimi narodi (kaj pozitivnega nam lahko to prinese). Ta znanja, pogovori in vedenja bodo nujno potrebni. Svet in življenje na njem se zelo hitro spreminjata. Šola pa je na tem področju zaostala. Določena vedenja in znanja bomo morali iz učnih programov tudi črtati. Zagotovo veliko iz naravoslovja (na internetu najdeš prav vse). Najbolj se bojim, da učencem samo dodajamo znanja oz. informacije

(ki jih zdaj dobimo tudi drugje). In teh informacij je čisto preveč. Učimo jih torej raje več življenja.

Nenazadnje ne smemo pozabiti na to, da ste bili tudi vodja PŠ Debro. Kako gledate na to obdobje?

Kot vodja podružnične šole v Debru sem bila zelo zadovoljna. Nikoli se nisem želela tako imenovati, vedno sem želela biti šolska pedagoginja iz podružnične šole iz Debra. Tam sem bila zelo srečna. Ne vem, zakaj. Najbrž zato, ker sem bila, ko sem prišla na to delovno mesto, že »odrasla« in zrela oseba in sem drugače gledala na življenje in druge vrednote sem začela ceniti v življenju. Šola v Debru ima zelo dober kolektiv. Nič ne bi mogla narediti brez učiteljev, brez Irene Namestnik in prav vseh zaposlenih v tej šoli. Dobra ekipa smo bili. Veliko smo delali in doživljali uspehe. Učenci in starši so velikokrat pokazali zadovoljstvo in v šoli je za zaposlene to največ.

Za vsestransko udejstvovanje na različnih področjih ste prejeli tudi plaketo Primoža Trubarja, ki jo naša šola podeljuje za posebne dosežke ... Kako ste se počutili ob prejemu?

Plakete Primoža Trubarja sem bila zelo vesela. Doživela sem jo kot priznanje za vse svoje delo v osnovni šoli v Laškem. To je bila »moja šola«. Kamorkoli grem zdaj in imam stike z ljudmi po Sloveniji, z veseljem povem, da so pri nas v Laškem učenci in starši drugačni. Da so boljši, dobri in da je z njimi lažje delati kot z učenci in s starši v velikih mestih. To pripisujem temu, da je kraj manjši, da so medsebojni odnosi v takšnih krajih pristnejši in da lahko sproti rešujemo težave. Ko mi odrasli pravijo, da je zdaj svet čisto drugačen in da marsikatera mlada mamica več ne kuha, lika in ne gospodinji jim povem, da mogoče v Ljubljani in velikih mestih res ne. Pri nas v Laškem pa je to še drugače. Menim, da bi morale mlade družine živeti v krajih izven velikih mest in bi morali otroci obiskovati te manjše predmestne šole (kot je šola v Laškem). Menim, da je v teh manjših krajih lahko življenje za otroke in mlade družine veliko lepše in kakovostnejše kot v velikih mestih.

In če se vrnem k plaketi ... Res sem hvaležna za prejeto plaketo. Hvala Ireni Namestnik. Vem, da je bila pri tem glavni pobudnik. Ona me je tudi najbolje poznala. Skupaj sva delali dolga leta in je pravzaprav moje poslanstvo v šoli zelo dobro poznala. Veliko dobrega sem naredila v šoli,

velikokrat pa mi je tudi spodletelo. Poraz sem vedno sprejela. Saj sem ga morala. Takšno je življenje. Priznanje – plaketa Primoža Trubarja – mi je res nekaj najdražjega, kar sem kdaj dobila. Hvala vsem v šoli za to.

Kako na priznanje stroke gledate zdaj, ko je minilo nekaj mesecev? Kaj vam pomeni?

Nanj gledam z neizmerno hvaležnostjo in zadovoljstvom. Zavedam se, da je to res priznanje

za posebne zasluge, priznanje za nekaj dobrega, kar sem delala in naredila. Gledam ga kot priznanje, ki so mi ga dali sodelavci in so mi s tem priznali velik doprinos k delu v šoli. Hvala, res hvala vsem.

Če bi imeli možnost – ali bi se še enkrat odločili za isti poklic?

Seveda. Vedno. In samo za ta poklic. Neizmerno lepe spomine imam na delo in življenje v šoli.

Uredništvo šolskega časopisa

KOMENTAR OB DNEVU ZDRAVJA

Zakaj, kdaj, kako ... aditivi

Kje jih sploh najdemo? V različni hrani, ki jo jemo. Vsak dan se vede ali nevede zastrupljamo in škodujemo svojemu telesu. Proizvajalci želijo čim bolj ustreči našim željam, da bi kupili njihove produkte. Ampak ali nam je res mar?

Pritožujemo se nad različno hrano, na primer nad McDonald'som, ampak še vedno jemo tam, ne glede na to, da ni zdrava. Hrana, ki je konzervirana ali zmrznjena, ima polno aditivov, ampak nam pomaga v vsakdanu, je cenejša, se pravi, zakaj ne? Ker je nezdrava? Ljudem že zdavnaj ni mar za to. Kapitalizem nas je pripeljal do roba, kjer pač kupimo cenejši izdelek, poleg tega zaradi osemurnega delavnika človek nima časa pripravljati obroka.

Včeraj smo z družino sadili na vrtu. Dober občutek, moram reči. Nek pridelek bo nastal in dober bo, domač. Ne bo imel rastnih tablet, ne bo škropljen, ampak bo naraven. Zato bo okus izvrsten. Ampak kdo ima čas za to? In zemljo? Zelo malo ljudi. Zato pa obstajajo še bolj ubogi ljudje, ki nam pridelajo hrano in nam jo nato napol zrelo pošljejo, mi pa ji dodamo razne rastne tablete. Smešno je, da je naša čebula z vrta (lanska) do danes še čisto v redu, nič gnila. Tista iz trgovine zgnije v največ mesecu. Ampak saj nimamo kaj, jesti je treba, in če nimaš pogojev za pridelovanje, boš kupil v trgovini.

Kaj pa sladkarije? Zelo so dobre oziroma dobra so barvila in ostala nesnaga v njih. To nas ljudi seveda ne ustavi, da jih ne bi jedli. Otroci prosijo starše za sladkarije, a nevede prosijo za strupe. Kakor se širijo govornice, naj bi sladkarije, na primer haribo bonboni, povzročale raka. Ampak proizvajalcem ni mar za to. Kaj pomeni nekaj

tisoč žrtev, če lahko zadovoljijo milijone? Vzemimo čokolado. Ta ima zagotovo veliko snovi, ki niso dobre za nas, a jo vseeno jemo. Posledica je tudi debelost. Veliko današnjih otrok in najstnikov je predebelih zaradi te hrane. V Veliki Britaniji ocenjujejo, da je približno 50 tisoč ljudi predebelih, zaradi česar sploh ne morejo ven. Nekateri se zato odločijo za operacijo (obvod želodca), da bi jim pomagala shujšati. In kdo tukaj dobi največ? Zdravniki in kirurgi, ki to operacijo omogočijo. Ampak ne glede na debelost in bolezni ljudje še nismo nehali.

Saj ne rečem, aditivi imajo nekaj prednosti, ampak slabosti je toliko več, da jih ne moremo prešteti. Zdravila recimo. Saj nam pomagajo v neki meri in vse to znanje o medicini rešuje življenja, ampak tablete in različna zdravljenja zato poškodujejo naš imunski sistem drugje. Kaj torej storiti? Smo na razpotju, kjer smo zaskrbljeni za vse, kar dobimo ali proizvedejo drugje. Od kod je krompir? Kaj pa banane? Obrali so jih, ko so bile še zelene. Kaj pa pašteta? Kosmiči? Zmrznjena hrana? Slabo se počutim, ampak ali tablete res pomagajo? Kaj pa hitra hrana? Pica, kebab, McDonald's hrana ... In čigava krivda je? Vseh ljudi! Ta krog se nadaljuje, zato ker nek element v tem krogu ne neha ... Dokler se ne bodo proizvajalci, kupci, dobavitelji ... spametovali, bo ta svet še naprej ostajal poln aditivov.

Tina Vorina

SVETOVNI DNEVI V APRILU

Svetovni dan knjige in avtorskih pravic

23. april je svetovni dan knjige in avtorskih pravic. Posvečen je promociji branja, založništva in zaščiti avtorskih pravic ter intelektualne lastnine. Slovenija je ena redkih evropskih držav, ki praznik praznuje en teden. Svetovni dan knjige je razglasil Unesco leta 1995. To je dan, ko praznujejo pisatelji, ilustratorji, knjižničarji in vsi, ki imajo radi knjige. Ob dnevu knjige je bilo predstavljenih kar nekaj predlogov, kako narediti povprečnemu bralcu knjigo bolj dostopno, med drugim tudi ta, da bi se davek na knjige ukinil ali vsaj zmanjšal z zdajšnjih 20 na 8 odstotkov vrednosti knjige.

Svetovni dan mladih prostovoljcev

Svetovni dan mladih prostovoljcev, ki ga obeležujemo 13. aprila, je mednarodna kampanja, katere začetki segajo v leto 1988. Kampanja vsako leto postavi v ospredje mlade, ki nesebično vlagajo svoj čas in energijo za dejavnosti, ki izboljšujejo družbo. Raznolike prostovoljne dejavnosti ponujajo mladim možnosti javnega delovanja na različnih področjih.

Po podatkih Eurostata se v Sloveniji kar 36 odstotkov mladih med 15. in 30. letom vključuje v prostovoljne dejavnosti, kar nas postavlja na četrto mesto med državami članicami EU. Kot meni predsednica Mladinskega sveta Slovenije Tea Jarc, smo lahko na te podatke ponosni.

Svetovni dan Romov

Svetovni dan Romov praznujemo 8. aprila. Romi so potomci nomadskega ljudstva, ki se selijo iz kraja v kraj. Pred stoletji so se iz Indije naselili po vsej Evropi. Na območje so prišli že pred 14. stoletjem in danes jih po različnih državah živi približno deset milijonov, v Sloveniji približno 10 tisoč. Marsikdo do Romov goji kopico predsodkov in jim pogosto ne zaupa, a največkrat tudi zato, ker njihovih navad in kulture pravzaprav sploh ne pozna. Beseda Rom sicer pomeni človek, Roma pa ljudje ali ljudstvo.

Svetovni dan Zemlje

22. april je svetovni dan Zemlje, ki ga na pobudo civilne družbe po vsem svetu praznujemo že več kot trideset let. Namen tega dne je opozoriti javnost na ranljivost in enkratnost našega planeta, na katerem živimo. Ogromen vpliv na okolje imajo posledice podnebnih sprememb. Te najbolj prizadenejo ljudi z nizkimi dohodki. S podnebnimi spremembami so neločljivo povezane tudi vode, ki predstavljajo nenadomestljiv naravni vir in postajajo čedalje bolj tudi omejena dobrina. Ker vsak dan izkoriščamo Zemljine naravne vire, se ozračje segreva, topijo se ledeniki in tako je ogroženih ogromno živalskih in rastlinskih vrst.

Dan plesa

29. april je tradicionalni dan, posvečen plesu. Za ta mednarodni dan je zaslužen Slovenec – plesalec, režiser, koreograf dr. Henrik Neubauer, ki je pred petintridesetimi leti prepričal mednarodni gledališki inštitut pri Unescu, da bi rojstni dan baletnega reformatorja Jeana-Georges-a Noverra proglasil za mednarodni plesni dan. Svoje misli ob tem dnevu običajno sporoči ena od izbranih velikih plesnih ali baletnih zvezd.

Svetovni dan zdravja

V četrtek, 7. aprila 2016, smo obeležili že 66. svetovni dan zdravja, ki je letos posvečen sladkorni bolezni. Letošnje geslo je »sladkorno bolezen obvladajmo skupaj«, ki je tudi geslo nacionalnega programa za obvladovanje sladkorne bolezni 2010–2020. Po oceni Svetovne zdravstvene organizacije je imelo leta 2008 kar 347 milijonov ljudi na svetu sladkorno bolezen, število bolnikov vsako leto narašča. Leta 2012 je bila sladkorna bolezen vzrok za 1,5 milijona smrti, po napovedih SZO pa naj bi postala 7. glavni vzrok smrti na svetu.

Barbara Grešak, risba Emrah Vejseloski

NIS

Na kmetiji Očko

Dan zdravja, 7. april, smo začeli ob zdravi malici. V šoli smo se pogovorili o zdravi prehrani, nato smo se z avtobusom odpeljali na kmetijo Očko, kjer se ukvarjajo z ekološko pridelavo zelenjave.

Gospa Katarina nam je pokazala rastlinjak, kjer že rastejo solata, krompir, peteršilj in druga zelenjava. Povedala nam je, kakšno je delo na kmetiji, in predstavila posebnosti ekološke pridelave zelenjave. Sledilo je tudi praktično delo, kjer so se najmlajši učenci

preizkusili v sejanju. Dečki so opleli zeliščni vrt, ga na novo oblikovali in posadili nekaj zelišč. Dan se je končal s kratkim sprehodom.

Družini Očko se zahvaljujemo, da nas je sprejela in pogostila z zdravimi domačimi dobrotami in nam pripravila nepozaben naravoslovni dan.

Lidija Podmenik, Marija Čibej

NIS

Učna pot Govce

V ponedeljek, 18. aprila, smo imeli naravoslovni dan. Čeprav nas zjutraj ni pozdravilo sonce, smo se dobre volje z avtobusom odpeljali do Sedraža in peš nadaljevali pot do Govc, čez Trnov hrib, Kuretno, Šmihel in nazaj v Laško.

Med potjo smo iskali in spoznavali različne kamnine ter določali njihovo starost. Ugotovili smo, da so kamnine stare več milijonov let. Našli smo laški lapor, peščenjak, sivico in litotamnijski apnenec. Skoraj vsaka kamnina v sebi skriva kakšno dragocenost, na primer odtis školjke, odtis ribje luske, odtis alg ... Med potjo smo opazovali tudi rastline in živali v naravi. Nekateri smo prvič slišali kukavico in stikali po žepih, če imamo kakšen kovanec.

Našli smo staro gnezdo, imeli bližnje srečanje s slepcem in opazovali živali na pašnikih. Prijazen

gospod nam je pokazal svoj mini živalski vrt, kjer smo videli vietnamskega pujsa, ptujskega petelina, kokoši, golobe, zajce, muce, govedo, dekleta pa so se navdušila nad božanjem ponija. Najbolj veseli smo bili malice, saj smo s hojo porabili vso energijo.

Po prihodu v šolo smo kamnine razstavili, da jih bomo lahko še dolgo opazovali in se spominjali prijetnega naravoslovnega dne. Za čudovito vodenje po učni poti se zahvaljujemo gospodu Majcnu, ki nam je kamnine približal in predstavil njihovo sporočilno vrednost.

Lidija Podmenik in Marija Čibej

PŠ REČICA

Plavalni tečaj v Thermani Laško

Za tretješolce Podružnične šole Rečica se je v četrtek, 10. marca, začel plavalni tečaj.

Zjutraj nas je šolski kombi odpeljal v PŠ Debro, kjer smo se družili z drugošolci, nato smo skupaj odšli na malico. Učiteljica Brigita Kovač nas je pospremila na bazen, kjer smo se kopali in učili plavati. Na bazenu smo bili razdeljeni v tri

skupine: neplavalci, slabi plavalci in dobri plavalci. Jaz sem bila v tretji skupini, ker že dobro plavam. Uživam v vodi, na toboganu in med valovi. Po plavanju smo se oblekli, si posušili lase in se s kombijem odpeljali nazaj v PŠ Rečica.

Manca Selič

PŠ ŠENTRUPERT

Pregnali smo zimo

Pregnali smo jo tudi z letošnjo prireditvijo Pozdrav pomladi, ki smo jo pripravili v sončnem sobotnem popoldnevu.

Učenci in otroci vrta so s svojimi nastopi marsikateremu staršu, dedku ali babici privabili nasmeh na obraz. Poleg otrok so nastopili tudi krajani, prav Ljudski godci pa so nas presenetili s

harmonikarji iz Dobja, ki so dodatno popestrili prireditev. Z obiskom nas je počastil tudi ravnatelj Marko Sajko.

Dragica Uršej

PŠ VRH

Življenje slepih

V okviru naravoslovnega dneva je PŠ Vrh obiskal gospod Milan Dernač in učencem prikazal življenje slepih.

S sabo je prinesel pisalni stroj za braillovo pisavo in časopis za slepe, zaigral je tudi nekaj ljudskih pesmi na ustno harmoniko. Učenci so v telovadnici postavili ovire in se preizkusili s palico za slepe ter ugotavljali, kako drugačen je

svet slepih. Iskreno se mu zahvaljujemo za obisk v šoli, saj je s svojo prijaznostjo, z voljo do življenja in s srčnostjo pustil globok pečat in poskrbel za nepozaben dan.

Klaudija Košenina

PŠ VRH

Materinski praznik v gasilskem domu

Na sončno soboto popoldne, 19. marca, na dan, ko so v Planici navduševali naši orli, smo se zbrali na naši tradicionalni prireditvi Pozdrav materam in pomladi.

Učenci in učiteljice so z domačim kulturnim društvom oblikovali zares čudovit program, kjer ni manjkalo glasbe, petja in plesa z lutkami, ki so jih učenci sami izdelali. Učenci so odigrali dramsko igro, katere vsebina je bila njihovo avtorsko delo. Zgodba z zapleti je bila plod

njihove domišljije. Utrinke iz šole je prikazal filmček, ki je bil predstavljen s pomočjo sodobne tehnologije v svetli in prenovljeni dvorani. Zahvaljujemo se občini, lokalni skupnosti in vsem, ki ste zaslužni za to, da imamo čudovit prostor za nastope, srečanja in prireditve.

Marija Kotar

JURJEVANJE

Zelen'ga Jur'ja vodimo, maslo in jajca prosimo ...

Jurjevanje, jurjevo, Zeleni Jurij – vse to so besede, ki odmevajo v naših ušesih še posebej 24. aprila, ko goduje sv. Jurij. Gre za folklorni festival, kjer se pleše in poje. Zanimarili ga niso niti učenci naše šole.

V petek, 22. aprila, je bilo v naši šoli ponovno veselo. Učenke in učenci razredne stopnje so raznašali cvetje in srečo po Laškem. Ne le da so bili krasni za videti, ampak tudi slišalo se jih je naokoli, saj so veselo trobili z rogovi. Dan se je seveda začel s pripravami. Vsak oddelek se je prvi dve uri skrbno pripravljal v svojih učilnicah.

Ob 9.30 se je začelo rajanje. Iz Debra je svojimi spremljevalci prišel Zeleni Jurij. Za še boljše

vzdušje so poskrbeli tudi trije harmonikarji. Dolga četa je korakala za Jurijem vse do Pivovarne Laško, nato naprej v samo mesto jedro, do cerkve, banke in čisto na koncu še do občinskega dvorišča, kjer so otroci rajali in plesali. Tekmovali so tudi vsi tisti, ki so imeli narejen rog iz izključno naravnih materialov, najdaljši so bili tudi nagrajeni. Tako se je dopoldne končalo brez enega samega nezadovoljnega obraza.

Barbara Lokovšek in Tjaša Gradišnik, foto: Marko Sajko

ANKETA

In kako vi doživljate praznik Zelenega Jurija?

To je bilo eno od vprašanj, na katera so odgovarjali mimoidoči. Moramo reči, da smo vsakega videli z nasmehom na obrazu, kar je zagotovo velik plus za mesto in vse udeležence.

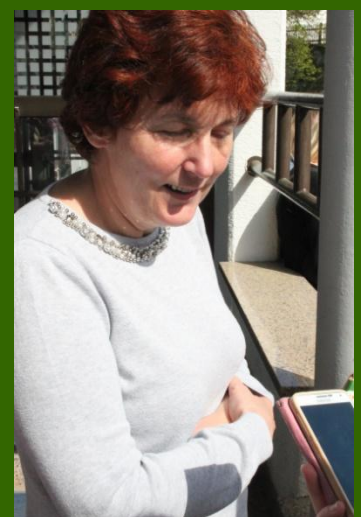
Branko Kovač: Današnji dan se mi je zdel zelo lep, zelen in upam, da takšen običaj res prinese vse dobro v mesto Laško.

Mateja Živko: Danes je res čudovit dan, še posebej, ker ste prišli vi učenci in popestrili celotno dogajanje. Zagotovo bi takšnih dni moralo biti več na leto.

Zvonka Dečman: Želim se zahvaliti res vsakemu posebej, da se vsako leto tako potrudite in vsem nam popestrite dan.

Stanko Selič: Zagotovo je ta običaj nekaj lepega, saj se ohranja ta tradicija jurjevanja. Moram reči, da je ta običaj nekaj let nazaj zamrl, vendar na srečo v zadnjih letih spet oživlja. Prijetno in lepo je tudi za naše oči. Res pa je, da so že vidne razlike med današnjim jurjevanjem in jurjevanjem moje mladosti.

Vlado Marot: Jurjevanje je vedno veselo. Zeleni Jurij ima vsako pomlad to nalogo, da se ga vsi razveselimo, prinaša nam veselje, predvsem pa je to čas, ko se narava prebuja, čeprav v zadnjih letih zaradi vse zgodnejšega prebujanja narave mislim, da bi praznik morali prestaviti za kakšen mesec v koledarju nazaj. Prav pa je, da se ta tradicija že iz prejšnjih stoletij obuja in ohranja.

David Čop: Prav je, da se takšen običaj ohranja, da tudi mlajši otroci vidijo, kaj se je delalo v času naše mladosti, kajti danes se to zagotovo ne dogaja več tako pogosto. Menim pa, da je predvsem odvisno od mladih, kako se bodo takšni običaji ohranjali.

Andreja Polutnik: Super je, da obujate stare šege oz. da jih ohranjate pri življenju.

Cvetka Andoršek: Današnji dan je zelo lep, sonček je krasen, vi otroci pa ste super. In res želim in upam, da bi se enako ohranjalo tudi naprej.

Nevenka Fantinatto: Danes je zelo lep dan, sončen, zelen in predvsem vesel, kar je seveda najpomembnejše. Kot praznik se mi zdi jurjevanje tradicionalen praznik in je prav, da to tradicijo negujemo še naprej, da ostane.

Ivan Medved: Današnji dan je čudovit. Na srečo smo jurjevanje uspeli iztrgati iz pozabe. Super je, da mlajši otroci doživijo spreved Zelenega Jurija in da nam vreme, rože, rogovi, palice in vse ostalo tako lepo služi, da imamo tako lep dogodek.

Franc Zdolšek: Menim, da je takšen dogodek, kot je jurjevanje, izredno pomemben tudi za sam kraj Laško. Predvsem, da tudi mladi vidijo starejše običaje, ki so danes skorajda že zamrli.

Jasna Kermil: Za današnji dan lahko rečem samo, da je imeniten. Pomembno je, da se običaji ohranjajo. Mislim, da je vsako leto jurjevanje bolj izvorno, otroci se vse bolj trudijo in pripravljajo in so čudoviti. Danes pa je jurjevanje obiskalo kar veliko ljudi in mislim, da se bo ta običaj ohranjal še dolgo, dolgo časa.

Anica Vošnjak: Danes je zelo lep spomladanski dan. Zelo mi je všeč, ker otroci rajajo in se imajo lepo. Ker sama ne prihajam iz okolice Laškega, mi je še posebej všeč, da se ta tradicija ohranja, kajti drugod takšnega običaja še nisem videla.

Marko Sajko: Danes je super dan. Dobro se mi zdi, da grejo otroci ven na zrak. Zjutraj pred odhodom sem slikal učilnice, ki so bile vse prazne, le tu in tam je bilo kakšno cvetje ali listje, zunaj na igrišču pa so že čakali otroci z nasmehi do ušes. Ta praznik je super za vse, je vesel in za piko na i sije še sonce.

OŠ Primoža Trubarja Laško

vas vabi na prireditev

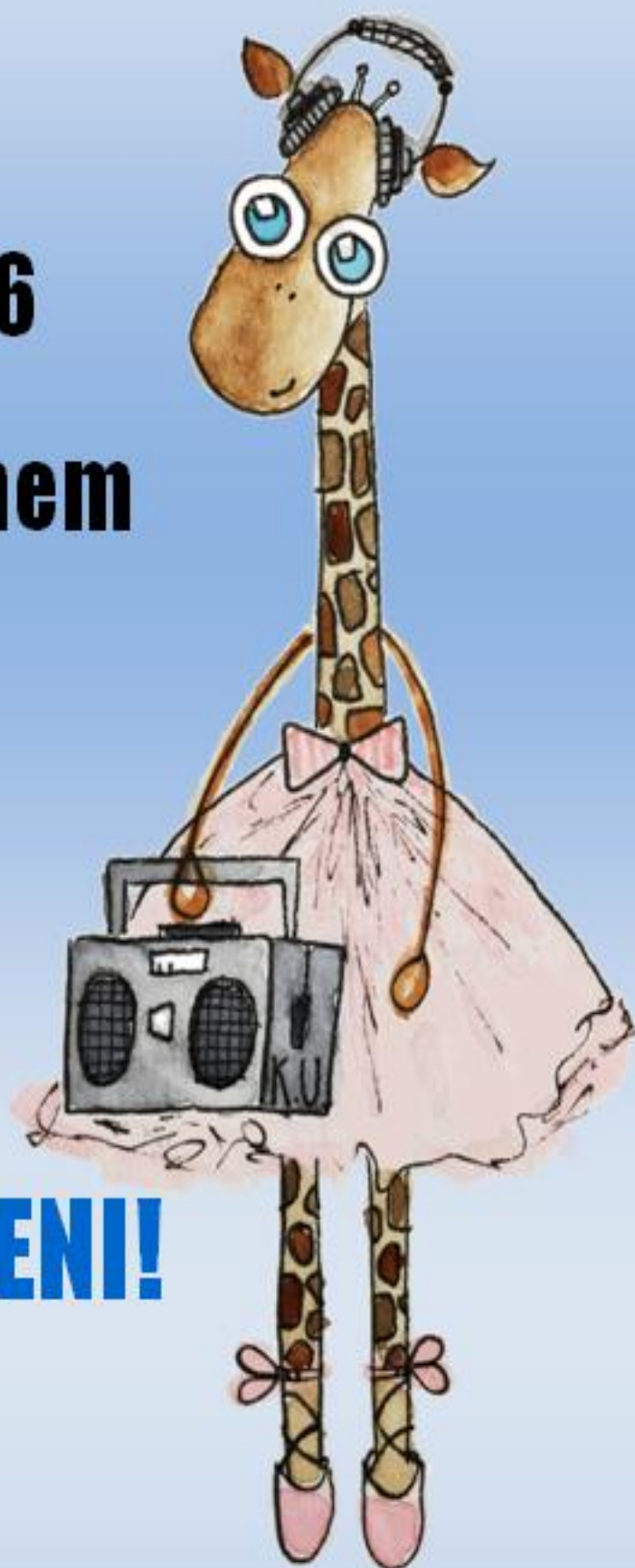
POKAŽI SVOJ TALENT,

ki bo 18. maja 2016

ob 17. uri v Kulturnem

centru Laško.

VLJUDNO VABLJENI!

POTEPANJE PO SVETU

V pokrajini pesmi in sanj

Lani ob božičnem času sva se z mami odpravili v Mozartovo mesto, Salzburg. Salzburg je glavno mesto avstrijske zvezne dežele Salzburg. Po slovensko to pomeni Solnograd. Šteje približno 150 tisoč prebivalcev. Od Laškega je oddaljen le 374 kilometrov. V mestu je veliko cerkva, palač, dvorcev in gradov, zato je staro mestno jedro uvrščeno na seznam svetovne kulturne dediščine. Mesto imenujemo tudi Mozartovo mesto, ker se je v njem leta 1756 rodil znameniti skladatelj Wolfgang Amadeus Mozart.

Zgodaj zjutraj sva se iz Celja z avtobusom odpeljali na voden ogled po Salzburgu. Del poti sva prespali, ker sva zvečer zaradi pričakovane težke zaspali. V Ljubljani smo pobrali še preostale potnike in se po avtocesti peljali do predora Karavanke. Peljali smo se mimo Beljaka, ki je drugo največje koroško mesto. Bolj ko smo se bližali Salzburgu, več snega je bilo ob cesti, saj smo se peljali mimo visokih gora. Videli smo tudi skakalnico Bischofshofen, kjer potekajo skoki v času novoletne turneje. Po šestih urah smo prispeli na cilj. Vožnja je bila dolga, a je bilo zanimivo opazovati okolico

Vodič nam je med kratkim ogledom predstavil zgodovino in znamenitosti Mozartovega mesta. Nato sva se sami podali po mestu z zemljevidom v roki. Vzdušje je bilo praznično, saj je bilo vse okrašeno, trge pa so preplavljale stojnice.

Najprej sva se odpravili do Mozartove rojstne hiše, kjer je še vse ohranjeno iz časa, ko je tam bival znameniti skladatelj. Pot naju je vodila ob reki Salzach do gradu Mirabell. Uživali sva v parku ob lepem sončnem vremenu. Zabavali so nas glasbeniki in živi kipi. Tam je tudi tropski rastlinjak. Odpravili sva se ob reki, ki je prepredena s številnimi mostovi, do Mostu zaljubljenecv

Vrnili sva se v staro mestno jedro, kjer je bila gneča, ki naju je kot reka vodila po ulicah. Obiskali sva vse stojnice, kjer so prodajali spominke, okraske, sladkarije in tradicionalne jedi. Poskusili sva Mozartove cmoke, ki so se kar topili v ustih, in cesarski praženec z orehi in rozinami. Pot naju je vodila do najstarejše lekarne v Avstriji, najstarejše kavarne v Evropi in v eno redkih trgovin, kjer so izdelovali in prodajali originalne, ročno izdelane Mozartove kroglice.

Tudi te sva poskusili in jih kupili za božična darila. Odpravili sva se do glasbene akademije, mimo cerkva, do pokopališča. Tam je pokopana tudi Mozartova sestra, prav tako glasbenica. Pokopališče ji bilo tudi eno od prizorišč filma *Moje pesmi, moje sanje*, kjer se je družina von Trapp skrivala za nagrobniki. Ogledali sva si tudi koncertno dvorano in prizorišče salzburškega glasbenega poletja.

Ko se je začelo mračiti, sva se z vzpenjačo odpeljali v trdnjavo Hohensalzburg. Trdnjava je bila zgrajena okoli leta 1000 in se vzpenja visoko nad mestom. V njej so muzej orožja iz srednjega veka, zgodovinski muzej, muzej prve svetovne vojne, slikarska razstava, srednjeveške sobane in razstavni predmeti iz razkošnega dvornega življenja. Iz trdnjave je prečudovit pogled na mesto. Tik pod trdnjavo je samostan Nonnberg, kamor je Marija iz filma *Moje pesmi, moje sanje* prišla kot redovnica pripravnica. Tam se je začelo njeno spoznavanje Salzburga. Ko sva se spustili nazaj v mesto, je bila že noč, zato sva lahko uživali v praznični osvetlitvi. Pred katedralo sva poslušali božični koncert. Zelo hitro se je bližala ura, ko smo bili dogovorjeni z vodičem.

Vožnja nazaj je minila hitreje, saj smo imeli le en daljši postanek za večerjo. Ogledali smo si božični film, tako da je čas še hitreje minil. Domov sva se vrnili okrog polnoči.

Čeprav je bil dan dolg in naporen, nisem bila utrujena, ker sem bila polna vtisov. Izlet je bil nepozaben, saj sem to lepo mesto obiskala prvič in sem lahko začutila njegov praznični utrip. Vesela sem bila, da sem lahko obiskala mesto, kjer je ustvarjal skladatelj Mozart. Želim si, da bi tudi sama študirala in ustvarjala v Salzburgu.

Alma Pleteršek Fajfer

ŠOLSKA KNJIŽNICA PRIPOROČA

Francesca Simon: Grozni Gašper in hiša strahov

Gašper je grozen otrok. To pravijo vsi, celo njegova mama. Karkoli porednega si lahko izmislite, Gašper je to zagotovo naredil. In vendar si nihče ne more pomagati, da ga ne bi imel rad. Pa saj je že večkrat poskušal biti priden, a kaj, ko ... Najljubša prevedena mladinska knjiga za leti 2008 in 2009 po izboru mladih bralcev. Le kaj bo tokrat zakuhal Grozni Gašper?

Vera Šenica Pavlerič: Dogodivščine Erazma Predjamskega

V knjigi vam bo svoje razburljive in nevarne pustolovščine ter roparske pohode razkril slavni in pogumni vitez. Erazem Predjamski, vitez, ki je poznal kralja Matjaža in za nos vlekel samega cesarja, Friderika III. Zabavna knjiga, ki je ne boste mogli odložiti, dokler je ne boste prebrali.

Slavko Pregl: Odprava zelenega zmaja

Miha, Pipi in Andrej prepričajo Boba, da jih z rabljenim avtomobilom Old punco odpelje na izlet, toda že kmalu jim jo zagode nepredviden zaplet. Fantje nato naletijo na Janjo, ki je pobegnila od doma in ki enemu od njih ukrade srce. A kaj, ko se Bob skrivaj dogovarja z miličniki ... Pisatelj Slavko Pregl je veliko ime slovenske mladinske književnosti. Z Marjanom Mančkom, priznanim mojstrom knjižne ilustracije, nam pred oči pričarata živo zgodbo in zabavne like.

Desa Muck: Hči lune

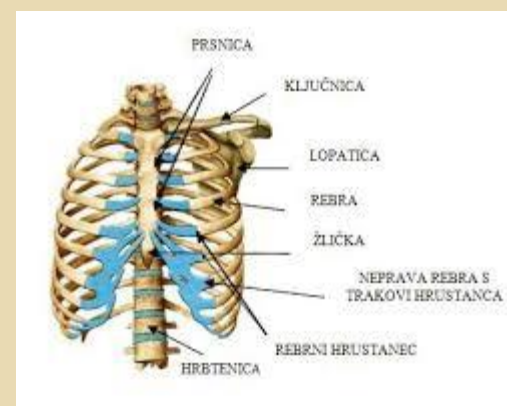
Kako kruto je življenje pri štirinajstih! Lučka je zaljubljena v Krištofa, Krištof je v Diano, Bine se Lučki zdi bedak, Erika pa ... Bo Luna izpolnila obljubo in nesojeni princeski Luciani Asteriji poslala viteza na belem konju, da jo reši iz objema mračnih sil?

Interaktivni vodnik – Človeško telo

Se kdaj sprašujete, zakaj je kri rdeča in kako se premikajo mišice? Vas zanimajo možgani in kosti? Vse, kar želite izvedeti o človeškem telesu, lahko odkrijete v tem interaktivnem vodniku z več kot 170 stranmi, polnimi neverjetnih slik in osupljivih dejstev, ki bodo močno obogatila vaše znanje.

Patricia MacNair: Gibala – človeško telo

Zbirka Teleskop ponuja nov pogled v najbolj osupljiv in zapleten organizem na svetu – človeško telo. Njene odlike so dinamičen pristop, živahno besedilo, nazorne ilustracije in bogato fotografsko gradivo, predvsem pa dejstvo, da ves čas izhaja iz otrokovih izkušenj in vprašanj, ki se mu ob njih porajajo. Avtorica, angleška medicinska strokovnjakinja, predstavlja človeško telo kot dovršen in skladno delujoč sistem sistemov – iz življenja za življenjem.

Ugrizneš v jabolko, vzameš v roko knjigo, brcneš v žogo; vedno so na delu kosti, mišice in sklepi! Knjiga Gibala je imeniten prvi korak do spoznanja, kaj je tisto, kar telesu omogoča gibanje in mu hkrati daje obliko. Otroci bodo izvedeli, kako delujejo mišice, kako okostje podpira in varuje naše telo, kako pomembno vlogo imajo sklepi in kako je vse skupaj povezano v neverjeten brezhiben sistem.

Anemarie Hrastnik

KNJIŽNI PREDLOG

Ivan Cankar: Hlapec Jernej in njegova pravica

Hlapec Jernej in njegova pravica je socialna povest, ki jo je napisal znan slovenski pisatelj Ivan Cankar. Govori o hlapcu Jerneju, ki išče svojo pravico do dedovanja kmetije, na kateri je služil kar štirideset let pri raznih pomembnih ljudeh, a te pravice nikjer ne najde. Cankar piše v takšnem slogu, da si Jerneja predstavljamo popolnoma drugače, kot bi si ga sicer pod besedo hlapec.

Stari Sitar, gospodar kmetije na Betajnovi, je umrl. Po pogrebu je bil Jernej kljub smrti veselo razpoložen, saj je mislil, da bo končno dobil kmetijo, v katero je vložil štirideset let svojega potu in krvi. Za vse, kar je bilo tam postavljenega in pridelanega, je bil zaslužen on. A seveda ni bilo tako. Posestvo je prevzel Sitarjev najstarejši sin, ki kmetiji nikoli ni posvečal prav veliko časa in truda. Jernej se je z njim sporekel in tako ga je novi gospodar nagnal na cesto. Jernej mu je obljubil, da se bo vrnil in mu vzel posest iz rok.

Ni in ni mu bilo jasno, kako se je lahko zgodilo, kar se je. Prepričan je namreč bil, da bo z lahkoto prevzel posestvo in bo tako on postal gospodar Sitarjevemu sinu in nikakor ne obratno. Očitno ni bil seznanjen z zakoni, ki so pravili, da morajo hlapci služiti svojim gospodarjem in jim ne smejo ugovarjati, kaj šele zahtevati lastništva do njihove zemlje.

Tako se je Jernej odpravil k županu iskat pravico. Srečal ga je pred krčmo in mu razložil celotno situacijo. Seveda je pričakoval, da mu bo dal župan prav in se bo na posestvo vrnil z listom v roki, ki ga bo pomolil Sitarjevemu sinu pod nos in bo z lahkoto postal novi lastnik ter gospodar. A ni bilo tako. Župan je mislil, da je Jernej znorel, in tudi ljudje v krčmi so ga začeli zmerjati. Napotil se je iz krčme in na cesti zagledal kopico otrok. Sam pri sebi je mislil, da oni so pa že pravični in bodo razsodili pravilno. Povedal jim je, kaj se mu je zgodilo, a so se le smejali. Dva sta ga celo prosila za denar, ki jima ga je tudi dal, a sta nato zbežala. Začeli so ga obmetavati s kamenjem, a jim tega

ni zameril, ker so bili otroci. Naprej se je napotil na sodišče, a se je razpletlo enako kot pri županu. Sklenil je, da bo odšel k ljubljanskim sodnikom. Prepričan je bil, da bodo tam pravični in bodo razsodili v njegovo korist. Na poti je prosil kmeta, ki se je z vozom pripeljal mimo, če lahko prisede. Seveda mu je dovolil, a ga je, ko mu je Jernej povedal za svoje težave, spodil z voza. Bil je namreč jezen, ker je hlapec tako nasprotoval svojemu gospodarju oziroma je od njega zahteval kmetijo. Tako se je Jernej peš napotil v krčmo, v

kateri sta sedela nek kmet in godec. Tudi njima je vse povedal, a sta se mu samo na glas smejala in se norčevala iz njega. Jernej si je mislil, da sta nevernika, kajti Bog je na svet poslal pravico in on jo bo že nekje našel.

Naposled je le prišel v Ljubljano. Odpravil se je na sodišče, kjer so ga spet imeli za norega. Za eno noč so ga celo zaprli v izbo skupaj s potepuhom. Ta mu je povedal, da pravice na svetu ni, a ga Jernej ni poslušal. Naslednji dan so ga spustili in ves utrujen ter izčrpan je odšel v tamkajšnjo krčmo. Na steni je zagledal sliko cesarja in utrujenost je takoj izginila, nadomestila jo je radost. Prepričan je bil, da bo pri njem zagotovo našel svojo pravico, zato se je odpravil na Dunaj.

Peljal se je z železnim vozom in opazoval različne ljudi, ki so v voz vstopali in odhajali. Pot je bila dolga, Jernej pa je bil že ves izčrpan. Ko je le prišel na Dunaj, ni nikogar poznal niti ni mogel vprašati za pot k cesarju, saj ni govoril tamkajšnjega jezika. K njemu je pristopil nek moški in ga brez besed peljal v neznano stavbo. Jernej je lahko samo gledal okoli sebe in se čudil. K njemu je naposled le pristopil suh moški, ki je govoril slovensko. Jernej je še njemu povedal, kaj se mu je zgodilo in da hoče k cesarju. Seveda spet iz tega ni bilo nič. Spet so ga za tri dni zaprli v izbo s tremi tatovi. Bil je razočaran in vedno bolj in bolj utrujen. Četrty dan so ga zaprli v voz, tako da ni mogel videti, kam ga peljejo.

Ko so mu odprli vrata, je začuden ugotovil, da je v vasi Resje. Tam ni imel kaj iskati, zato se je odpravil na Betajново, kjer je bila Sitarjeva domačija. Komaj je prilezel tja. Na koncu se je napotil še k župniku. Ni bil več tisti pobožni in dobri Jernej. Župniku je dejal, da Boga ne prosi več, da mu sodi po pravici, temveč to od njega zahteva. Le Bog bi še lahko razsodil prav. Nad vsemi drugimi ljudmi je Jernej izgubil upanje. Župnik ga je pretresen označil za bogokletnika in ga nagnal iz župnije. Jernej je s trdimi koraki, brez čustev in upanja v sebi odšel. Nikjer ni našel pravice, čeprav je na začetku svoje sicer kratke, a težke poti verjel, da jo bo z lahkoto.

Ob mraku so vaščani, ko so se vračali s polja, naenkrat obstali vsi trepetajoči in blede. Videli so namreč, da Sitarjeva kmetija gori. Nad plameni se je prikazal Jernej. Vedeli so, da je kmetijo zažgal on, zato so ga prijeli in vrgli v ogenj, kjer je umrl.

Tako se žalostno in pretresljivo konča Cankarjeva povest. Jernej bi sicer lahko vedel, da kmetije nikoli ne bo mogel dobiti, a vseeno bi bilo več kot pravično, če bi jo. Glede na zakone to sicer ne bi bilo prav, gledano s človeške in etične strani pa bi prav gotovo bilo. Zgodbo lahko tako z lahkoto povežemo s sedanjim časom. Ogromno ljudi prav tako kot Jernej išče svojo pravico, največkrat v službi. Njihovi šefi oziroma lastniki morda res ravnajo po zakonih in ne kršijo pravil, ki so napisana, a vse prevečkrat kršijo tiste osnovne človekove pravice, na primer do dostojanstva. Zdi se jim popolnoma nepomembne in mislijo le na svoje dobro in na zaslužek. Tako šefi, če bi jih umestili v to Cankarjevo delo, predstavljajo Sitarjevega sina in sodnike, delavci pa Jerneja. Delavci vedno pogosteje iščejo pravico pri šefih ali lastnikih podjetij ali tovarn, ti pa jih izkoriščajo ali/in jim dajejo premajhno plačilo. Včasih več mesecev dohodka sploh ne dobijo. Šefi se delajo, kot da je vse v redu, in se zanje sploh ne zmenijo. Sploh se ne zavedajo, da brez njih tudi oni ne bi imeli zaslužka. Danes gre tudi veliko podjetij ali tovarn v stečaj in tako zaposleni ostanejo na cesti. Potem naprej iščejo novo službo, a jo mnogi velikokrat ne dobijo. Glede tega bi morala država ukrepati in nekako poskrbeti za več delovnih mest. Skratka, ne glede na vse bi morali ti lastniki svoje delavce res bolj ceniti in spoštovati njihove pravice, predvsem tiste res osnovne in človeške, ki omogočajo dobro počutje in varnost delavcev. Če dobro in kakovostno delajo, bi jih morali kdaj pa kdaj tudi s čim nagraditi. Tako bi bili delavci bolj zadovoljni in bi tako posledično zagotovo bolje in hitreje delali, kar bi bilo vsekakor bolje tudi za lastnike. Upam, da bodo sebični lastniki nekoč to le spregledali in res postali do svojih zaposlenih razumljivejši in boljši. Tako bosta življenje in delo za vse lepša.

Lea Lešek Povšič

Foto: www.sl.wikipedia.org

Gospod pokliče gasilce in naroči kruh.
Gasilec mu odgovori, da ne prodajajo kruha.

Gospod vpraša: »Zakaj pa potem delate reklamo?«

Gasilec: »Kaj? Kakšne oglase?«

Gospod: »Ja, če pa vsakič, ko se peljete mimo, slišim lidl, lidl, lidl, lidl ...«

»Janezek,« sprašuje učiteljica matematike, »če imam v eni roki 9 jabolk in v drugi 7, kaj to pomeni?«

Janezek: »Da imate nenormalno velike roke, učiteljica!«

»Očka, rad bi imel krokodila!«

»Se hecaš? S čim ga boš pa hranil?«

»Kupi mi takšnega, kakršnega imajo v živalskem vrtu. Teh se ne sme hraniti!«

Ribič se vrne domov.

»Si kaj ujel?« ga pozdravi žena.

»Sem.«

»Kaj pa: postrv ali krapa?«

»Prehlad.«

V lovsko restavracijo pride gost, k njemu pristopi natakhar.

»Kaj mi priporočate?«

»Težko je reči. Ali radi jeste divje?«

»Ne, raje mirno in počasi.«